

CHỈ CÓ THỂ CÙNG BẠN ĐI MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG.

Du Vũ Minh

Sau cơn mưa vào ngày xuân hôm ấy, người bạn tốt của tôi ngỏ lời từ giã. Tôi kiên trì đòi đưa bạn ấy ra đến trạm xe.

Bạn ấy ngăn cản tôi:

("Tổng quân thiên lý, chung hữu nhất biệt")

Đưa người ngàn dặm, cuối cùng rồi cũng cách biệt, dù thế nào đi nữa thì bạn cũng chỉ có thể đưa tôi đi chỉ một đoạn đường, thôi thì chỉ đưa tôi đến cửa thì ngừng bước nhé."

Tôi đành tôn trọng theo ý kiến của bạn ấy.

Mỗi con người đều chỉ đan xen vào một đoạn trong cuộc sống của người khác.

Điều chắc chắn vĩnh viễn là chỉ có thể đưa người đi cùng một đoạn đường.

Bạn thương yêu cha mẹ mình, hy vọng họ sống lâu trăm tuổi, nhưng trong lúc bạn đang rất hiếu thuận với cha mẹ mình, thì họ cũng sẽ rời xa trước mặt bạn, bạn cũng chỉ có thể đi cùng cha mẹ mình chỉ một đoạn đường mà thôi.

Bạn yêu thương con cái của mình ư, từng giờ khắc bạn mong rằng mình có thể vì chúng mà ngăn gió chắn mưa, vậy mà bạn đang lớn tuổi từng ngày, rồi cũng có một ngày, trước mặt các con bạn cũng phải bỏ chúng mà đi, bạn chỉ có thể cùng đi với con cái chỉ một đoạn đường.

Bạn có người vợ tâm đầu ý hợp, nhưng hai mươi mấy năm trước cô ấy thuộc về cha mẹ, vài mươi năm sau cô ấy cũng bị con cái, vận mệnh mà chia cách, bạn cũng chỉ có thể đi cùng với nàng chỉ một đoạn đường.

Bạn xem trọng trong tình nghĩa bạn bè, nhưng mà nếu không phải là bạn bè lìa xa bạn, thì cũng chính là bạn sẽ lìa xa bạn bè, bạn chỉ có thể cùng đi với bằng hữu một đoạn đường.

Cũng vì chỉ có thể cùng đi với nhau một đoạn đường, nên bạn càng thêm quý trọng tiếc thương.

Lúc mà người ta cơ nhỡ đối rách, sự quan tâm của bạn nên trở thành một quả táo

Lúc mà người ta giá rét, thì sự giúp đỡ của bạn nên biến thành một cái áo bông.

Lúc mà người ta vui vẻ hạnh phúc, thì sự tươi cười của bạn đáng lẽ nên sáng lạn nhất.

Lúc mà người ta gặp chuyện thương tâm, thì sự vỗ về an ủi của bạn đáng lẽ nên thật là chân thành thiết tha mới phải...

Cuộc đời vốn dĩ lập đi lập lại những ấn chứng: Ban đêm thì có thể vì việc thêm vào cái lồng lửa mà có được ánh sáng.
Việc đẩy lùi tuyết lạnh không vì sự tham dự của gió lạnh mà hóa thành ấm áp.

Bởi vì chỉ có thể cùng người ta đi chỉ một đoạn đường, Bạn đáng lẽ cũng nên học cách từ bỏ.

Cha mẹ chỉ có thể vỗ về nuôi nấng bạn trưởng thành, không nên kỳ vọng cha mẹ là cái quả trượng (cây gậy) vĩnh viễn của bạn, để có thể chống đỡ toàn bộ cuộc đời của bạn.

Con cái cũng chỉ là cùng liên quan huyết nhục với bạn, chứ không phải là vật phẩm phụ thuộc của bạn, bạn cần phải biết tôn trọng sự lựa chọn cuộc đời của chúng.

Vợ con vì bạn mà cung phụng dâng hiến hết tình ái, nhưng sinh mệnh của nàng không phải là vật phẩm thế chấp của ái tình, nên dành cho nàng những khoảng không gian riêng tư cần thiết.

Bằng hữu có thể cho bạn sự ấm áp, nhưng loại ấm nồng này là loại tình cảm mở, bạn không thể cưỡng hành độc chiếm tình hữu nghị của người khác...

Bạn chỉ là người khách qua đường trong cuộc đời của người khác, chỉ có thể cùng người đi cũng chỉ một đoạn đường đời,
Điều đó chính là tính hữu hạn mà bạn cho người khác, vậy thì làm sao có thể mong cầu người khác cho đi sự vô hạn được?

Let all beings be free from harm.
Let all beings be free from sorrow.
Let all beings be free from suffering.